

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punct. Diff. 2. Argumenta ab autoritate S. Thomæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

dicetur Evangelium, illis non, quia hi, prævisti sunt consenturi *scilicet*. Eademque mens fuit & S. Thomæ. Cæterum, si nomine prædestinationis intelligat Gonet Decretum conditionatum de dandis auxiliis requisitis ad consensum conditionatum, tale Decretum admittimus, neque enim consensum conditionatum salutarem, adstruimus nos, esse sine adjutorio supernaturali, quod ipsum adjutorium habere non possumus, nisi Deo decernente, adeoque volente illud dare *scilicet*.

Insistendo priori illi responsioni, concedimus correxisse Augustinum, id, quod docuerat ad quaestiones Paganorum, quia illic docuerat responderi posse, cur Christus nunc sit incarnatus, quia præviderat credituros homines, si tunc incarnaretur, quam responsionem exemplo Tyrriorum infirmat. Hoc totum colligi potest ex verbis dictis supra.

Conceditur, destructo objecto, destrui scientiam, sed negamus, destruxisse Augustinum, objectum scientiæ conditionatæ, de qua emphaticè exclamarat de prædestin. Sanctior. c. 9. *Quid verius*: sed objectum hoc destruebat, quod consensus conditionatus salutis, esset independens à prædestinatione sumpta pro Decreto conditionato, de dandis auxiliis requisitis, quæ etiam nos cum Augustino requirimus.

Ea autem quæ adfert ex Tract. 68. in Joan. & ex libr. 26. contra Faustum, intelligenda sunt de scientia visionis, quæ supponit Decretum de implenda conditione, sub qua prævidebatur eventus *scilicet*.

Ea quæ adfert ex epistola 105. item de Origine animæ cap. 12. verba item illa Prosperi, epistolâ ad Augustinum, ubi de Semi-Pelagianis loquens ait, *Futura, quæ non sunt futura, contingunt*, hunc legitimum sensum habent. Dicebant Semi-Pelagiani puniri parvulos vel præmiari propter demerita vel merita conditionata, habereque illa se planè atque ea, quæ sunt futura, h. e. absolute exstituta, quam doctrinam eorum dampnat Augustinus, damnamus & Nos. Hanc autem fuisse mentem Augustini ostendunt illa verba de Prædestin. Sanctior. cap. 11. *Sed unde hoc talibus viris in mentem venerit, nescio, ut futura quæ non sunt futura, puniantur, aut honorentur merita parvulorum*. Ubi in futuris conditionatis agnoscit futuritionem, sed non futurâ, quod important illa verba. Ut futura quæ non sunt futura, puniantur. Adeoque agnoscit futuritionem conditionatam, quæ ob defectum Decreti divini non est unquam absolute exstituta. Idem significat c. 14. *Si judicarentur homines pro meritis sua vitæ, quæ non habuerunt morte præventi, sed habituri essent si viverent, nihil prodesset ei qui raprus est, ne malitia mutaret intellectum ejus, nihil prodesset eis qui lapsi moriuntur si ante morerentur, quod nullus dicere Christianus audebit*. Unde hæc propositio Gonet, ea quæ Semi-Pelagiani contendebant esse futura, D. Augustinus negabat esse futura.

Sic est modificanda: ea quæ Semi-Pelagiani contendebant esse futura, h. e. inferentia rationem absolute dandi præmii vel pœnæ, cum non habeant absolutam & exercitam existentiam, negat esse futura August. hoc est, inferentia rationem absolute dandi præmii & pœnæ. Quod autem futuris conditionatis etiam veritatem conditionatam negat Augustinus, id non probat Gonet, & pro se loquitur Lib. de Prædest. cap. 9. Augustinus, *Quid verius quàm præfuisse Christum Dominum, &c. qui in eum fuerunt credituri*.

Punctum Difficultatis 2.

Argumenta ab auctoritate S. Thomæ.

OBJECIT 1. S. Thomæ Principiis non coherent doctrina de scientia conditionata. Nam in primis S. Thom. destruit ejus objectum, quod est veritas objectiva propositionum contradictentium de futuro contingenti, nam super Cap. 8. Perihermenias lectione 13. docet propositionum contradictoriarum de futuro contingenti, neutram esse veram.

RESPONDETUR. S. Thomam, hoc solum velle significare. Futura contingentiæ, libera, si spectentur in suis causis, non habent determinatam veritatem, quod & nos concedimus, & hoc indicant illa verba, quæ adfert ex Primo sentent. Dist. 38. quæst. 1. a. 5. ad secundum. *Futurum contingens, non est determinatè verum, ne tequam fiat, sed quo sensu? subdit ibidem S. Thomas, quia non habet causas determinatas*. Inferes, ne quidem illa prædeterminari, prout subfinitur statui, quia hoc ipso haberent causas determinatas. Sed non negat futuris conditionatis veritatè objectivam in illismet ipsis: verba ejusdem sunt 2dâ 2dâ qu. 17. a. 6. ad secundum. *Quævis contingentiæ futura, prout sunt in seipsis, sunt determinata ad unum, tamen prout sunt in suis causis, non sunt determinata, quin possint aliter evenire*.

Sed quid importat illa doctrina S. Thomæ, quæ sic habet 1. parte quæst. 16. a. 7. ad 3. *Illud quod nunc est, ex eo futurum fuit antequam esset, quia in causa sua erat ut fieret, unde sublatâ causa non esset futurum illud fieri: sola autem prima causa est æterna, unde ex hoc non sequitur quod ea quæ sunt, semper fuerit verum, esse ea futura, nisi quatenus in causa sempiterna fuit, ut essent futura, quæ quidem causa solus est Deus*.

Hic locus, si mens S. Thomæ spectetur & difficultas, quam inibi pertractat, solum loquitur de veritate formali, asserens, nullam esse veritatem creatam æternam, quod non potest intelligi de veritate objectiva, aliàs nullæ darentur propositiones æternæ veritatis. Debet ergo intelligi de veritate formali, non negamus autem veritatem formalem contingentium ab æterno, nonnisi à Deo pendere.

Quod autem S. Thom. de veritate formali illic agat, ostendunt verba ejusdem ibidè, ad 4.

Quia intellectus noster non est aternus, nec veritas enunciabilem, quæ à nobis formatur, est aterna, sed quandoque incepit & antequam huiusmodi veritas esset, non erat verum dicere, veritatem talem esse, nisi ab intellectu divino, in quo solum est veritas aterna.

En S. Thomam loquentem de veritate enunciabilem ab intellectu nostro, adeoque de veritate formali. Rursus, inibi S. Thomas in Corpore, nihil agit de veritate contingentium, sed ut sic de veritate, unde conclusionem, ita concipit. *Nulla creata veritas est aterna, sed sola veritas divini intellectus, qui solus est aternus, & à quo ipso ejus veritas est indistincta.* Quid hic de veritate contingentium. Denique loquitur illic S. Thom. ad 3. potius de futuris, absolutis, & actu exercitis, quæ futuritionem independentem à causa, quæ est Deus, habere non possunt, quod nos concedimus Thomistis, requirimusque decretum divinum prævium ad futuritionem absolutam liberorum, licet illud non formetur independentem à præconsulta nostra libertate, consequenter illud, quod nunc est, v. g. Poenitentia S. Petri, ex eo futura fuit antequam esset, quia in causa sua erat, ut fieret. Quæ causa est ipse Deus, decernens existentiam Petri, decernens & conditionem, sub qua prævidebatur hæc poenitentia implenda: & quia nulla fuit alia causa ab æterno nisi Deus, cumque independentem à Dei decreto, nihil existere possit, non sunt illa futura, nisi quatenus in causa sempiterna fuerint essent futura.

Obicit 2. Idem. Quod per S. Thomam, Deus non cognoscat res immediate in seipsis, sed solum in seipso, & in sua essentia tanquam in causa, & medio prius cognito.

RESPONDETUR. Concedendo quod Deus res cognoscat, etiam in seipso, sed negando, quod etiam non cognoscat illas in ipsismet ipsis. Si enim non repugnat ea nosci in illismet ipsis, nosci debent ab omni noscitivo, quod est Deus. Sic ubi S. Thom. oppositum videtur innuere, hoc solum vult, quod Deus non expectet existentiam creaturarum absolutam, adeoque nec existentiam actuum liberorum absolutam, cum antecedenter omnia ista noscat.

Concedo, quod Deus alia à se videat ab æterno, non in ipsis actu existentibus, cum ab æterno non existant, sed in seipso.

Concedo, quod Deus cognoscendo se, qui est omnium causa, ut loquitur contra gentes S. Th. cognoscat alia, quasi suos effectus, sed nego, quod etiam non cognoscat in illismet ipsis, nam unus modus noscendi, non excludit alium modum noscendi.

Concedo, quod essentia divina, non sit causa rerum ad extra nisi ut habet adjunctam voluntatem, quæ voluntas absoluta præcedere debet si sit eventus absolutus, præcedit etiam voluntas conditionata, consensum conditionatum, de servanda libertate indemnæ, de dandis prære-

quisitis &c. adeoque nec illa noscit independentem à decreto, licet noscat independentem à decreto Thomistico prædeterminativo. Per quod Principium etiam solvi debet id quod adfert Gonet, ex quaest. 2. de veritate, art. 12. in Corpore, & ad 7. & in 1. dist. 28. q. 1. a. 5. ad 3.

Id quod adfert ex hac quaestione 14. a. 8. ad 3. hoc solum vult, quod cum notitiæ nostræ dependant à notitiis sensuum, cumque sensus non versetur, nisi circa existens, ideo fit, ut naturalia sint priora scientiæ nostræ. Dei autem scientia non pendet ab existentia rerum. Hanc autem esse mentem S. Thom. ostendunt verba ejusdem ibid. Ubi comparat scientiam nostram, cum scientia circa domum, sed illius, qui ejus cognitionem inquit, S. Doctor, ex ipsa jam facta capit. Scientiam autem Dei comparat cum scientia Artificis, qui illam domum operatur.

1. 2dæ q. 93. a. 1. ad 3. hoc solum vult, quod mala sit, etiam à posteriori probatio, quod res ita se habeat, quia intellectus humanus ita illam noscit, nec est in conceptu humano inclusa veritas, quam aliàs appellamus entitativam, ex eo, quia intellectus creatus conceptum illum format, jam autem est probatio, rem ita se habere, eò quod illam ita se habere, noscat Deus. Hinc est argumentum. Etiam futurum conditionatum ita se habere, sicut illud noscit scientia conditionata, sed inde nihil est, quod contra nos sequatur.

Concedo item, quod scire Dei, secundum quod docet S. Thom. in 1. dist. 39. q. 1. ad 5. sequatur voluntatem, eò quod res absolute existens, (de qua inibi ait) præsupponat decretum de illa re, jam præexplicatum, & si contendas agi illic, etiam de veritate conditionalium liberorum, quale decretum illa supponant, aliquoties dictum. Quantumvis autem præscientia absolutorum, debeat esse fundata in decreto, quod sit infallibile, non probatur tamen ex S. Thoma illud ferri, ante præconsultam nostram libertatem, quo autem sensu possit dici ab intrinseco, & ex se esse efficax, jam supra relatum.

Obicit 3. Quotiescunq; S. Thom. explicat concordiam nostræ libertatis cum divinis decretis, recurrit ad infinitam efficaciam divinæ voluntatis, attingentis non solum substantiam, sed etiam modum libertatis in nostris operationibus, ut constat ex 1. parte q. 19. art. 8. & imò, contra gentes cap. 55.

RESPONDETUR. Negando quod in concordia nostræ libertatis cum divinis decretis recurrit S. Thom. ad infinitam efficaciam divinæ voluntatis attingentis, etiam modum libertatis prædeterminativè, quod pluribus auctoritatibus probatum, vide 1. parte disp. 5. num. 420. Sed recurrit S. Thom. ad infinitam efficaciam divinæ voluntatis attingentis, etiam modum nostræ libertatis, quia scilicet Deus seligit liberè auxilia, cum quibus prævidit secuturum even-

(M)

tum

tum *fi.* Quod ipsum ex illo loco primæ partis colligitur, nam ibidem in Corpore dicit S. Th. *ult autem quadam Deus fieri necessario, quadam contingenter, & tamen positâ prædeterminatione non contingenter, sed infallibiliter sequitur eventus, subdit S. Thom. quibusdam aptavit causas contingentes defectibiles.* Et tamen positâ prædeterminatione, impossibile est non sequi eventum. Denique concludit, *non igitur propterea effectus voliti à Deo eveniunt contingenter, quia cause proxima sunt contingentes, sed propterea, quia Deus voluit eos contingenter evenire, contingentes causas adeo preparavit,* en rejicit S. Thom. prædeterminationem, quæ de se & ab intrinseco est efficax, & rejicit hoc in causas contingentes preparatas, quod ipsum verbis differt, à causis liberis selectis. Nec debuit illic recurrere S. Thomas, ad scientiam mediam, tanquam exploratricem consensûs, quia ipsa scientia, ut jam in ante dictum, non est ultimum responsivum, cur hic potius convertatur absolutè, quàm ille, sed selectio divina, licet illa ipsa supponat scientiam conditionatam.

Concedimus ulterius, quod licet homo sit Dominus suorum actuum propter deliberationem, tamen quod deliberet vel non deliberet, hoc primum debet reduci in primum deliberans, hoc est, Deum, sed ratione motuum primò primorum & gratiarum, quæ sunt in nobis, sine nobis, de quo vide 1. parte, disp. 3. n. 488. ratione item decreti, quod fecit de salvanda indemni libertate, de dandis contemperatis libertati auxiliis &c. &c. Unde & primo Perihermen. lect. 14. id solum significatur, quod ex ipsa voluntate divina originetur necessitas & contingentia in rebus: nam nisi Deus decrevisset indemnem libertatem servare, nisi dedisset contemperata principia, non fuisset salva contingentia in rebus: ratione quorum, reducitur nostra libertas in Deum, tanquam in primum deliberans, & primum eligens.

Dictum illud Origenis, quia futurum est aliquid, id est scitur à Deo & per S. Thom. & per S. Thom. & per nos, non debet accipi de scientia, quæ est causa rerum, quæ scientia causans res per nos, ut dictum est primâ parte, est scientia simplicis intelligentiæ vide 1. parte disp. 3. num. 86.

Quando autem refert sententias nostrorum Gonet, quod per nos prædestinatio habeat certitudinem præscientiæ, non autem certitudinem causalitatis mediorum, id ita accipiendum est, quod censeamus, etiam prædestinatis non dari media salutis de se & ab intrinseco efficacia, vi quorum, non nisi in sensu diviso sequi possit negatio operationis, habent tamen certitudinem, quia sunt auxilia selecta & prævisa, quod essent eventum habitura *fi.* unde per nos verba illa S. Thom. quodlib. 12. art. 13. accipiuntur ut sonant, *voluntati divine, in negotio prædestinatio-*

nis, non potest aliquid resistere, providentiaque in certissimo modo ducit ad finem. Quia seligit auxilia infallibiliter, licet liberè, quia ex prævisione consensûs eventum habitura, unde etiam in principiis nostris, secundum quæstionem 6. de veritate art. 3. prædestinatio addit præscientia, habitudinem causæ, quia ipsa prædestinatio causa est & motivum Deo, ut conferat illa auxilia, quæ prævisa sunt eventum habitura, vel certe accipitur hic prædestinatio latius, pro collatione auxilii habentis rationem vitium.

De Decretis absolutis ex parte subjecti, conditionatis ex parte objecti, Notantur quadam.

DE his Decretis agit Gonet. Disp. 5. art. 3. Ad illa neganda, secundum quod præquererentur antecederent ad consensum nostrum conditionatos liberos noscendos, insistendum iisdem rationibus, quibus probatum est in prima parte, non dari prædeterminationem, & inter alia inculcandum, quod pro illo statu conditionato auferrent libertatem, aliqua tamen discutienda sunt, sed conformiter ad dicta 1. parte disp. 5. num. 518. Hinc

NOTO 1. Duplex posse cogitari decretum absolutum ex parte objecti, conditionatum ex parte actûs. Primò, vi cuius ipse Deus alliget suam libertatem, ad hanc potius contradictionis partem, circa objecta merè dispositionem suæ voluntatis concernentia; talia decreta nos concedimus, quia sicut liberum est creaturæ, determinare suam libertatem ad hanc partem ita liberum est & Deo. Secundò, vi cuius decreti, decernat Deus absolutè actum aliquem liberum creaturæ; idque antecederent ante prævisum ejus consensum; & tale decretum nos negamus. Dixi, ante prævisum ejus consensum, quia si formetur post prævisum ejus consensum, per ordinem ad statum absolutum, erit non aliud, nisi mera prædefinitio, quam admisimus 1. parte disp. 5. num. 405. Et sicut admisimus prædefinitiones pro statu absoluto, actuum nostrorum bonorum, ita possent admitti & prædefinitiones absolutæ ex parte actûs, conditionatæ ex parte objecti, sed quæ innitantur scientiæ conditionatæ, & ex præconsulta nostra libertate efficaciam habeant, ostendantque quid seligaturum Deus, si conditio impleretur, quam ceteroqui non implendam esse ex altis suis consiliis decrevit Deus, ita ut existentia illa conditionata spectet ad ordinem præsentis universi, ut spectabat conversio conditionata Tyrionum.

NOTO 2. Quid sentiendum de illa Propositione Gonet. Dantur in Deo decreta subjektivè absoluta & objectivè conditionata. Nam imprimis, si hoc sensu dicantur illa decreta subjektivè absoluta, quia identificantur Deo, qui est ens absolutum & non conditionatum, hoc sensu, indubiè decreta, quæ admisimus conditionata

tionata ex parte actus, sunt subjective absoluta, & ipsa scientia conditionata, siue illa sit praevia ad decretum, siue illud sequens, erit notitia subjective absoluta; sed de hoc in praesenti non est lis. Deinde, si sit res de decretis absolutis ex parte actus (hoc est) per ordinem ad nostros conceptus, per verbum Volo exprimibilis, licet illud ipsum Volo alligetur aliquâ conditione, quandom illa sint admittenda, quando rejicienda, dictum immediate notato primo. Hinc

Concedo, Genesios 18. innui decretum conditionatum absolutum ex parte actus, conditionatum ex parte objecti, vi cuius alligat Deus suam libertatem, Parcā Sodomis, si fuerint in ea quinquaginta iusti. Idem significat Deus Psal. 80. quæ etiam alligatio voluntatis divinæ erat de exhibendis 12. legionibus, si peteret Christus: Item, quod Adæ filii nascerentur in gratia originali, si Adam non peccasset. Huc refert decretum de suscitatione Lazari.

Interdum autem significat Deus & obligat se selecturum aliqua auxilia, & causas, quas praevidit eventum habituras, si adliberentur, eod quod præconsultaverit scientiâ conditionatâ consensum liberum creaturæ, & ita promittit Deus per Jeremiam Jerem. 18. quod si Israëlita subditi se fuissent, Babylonis Regi, esset cor illius inclinaturus Deus, ut illis parceret, ubi jam alligavit Deus suam libertatem, hoc promisso, ex virtute etiam fidelitatis ad seligendum tale auxilium, & tales causas. Hoc punctum ostendit, per aliquos e Nostris posse admitti, sicut prædefinitiones absolutas Actuum nostrorum bonorum pro statu absoluto; Ita & prædefinitiones absolutas ex parte actus, conditionatas, ex parte objecti, pro eventibus, quorum conditio nunquam implenda, ita tamen ut illæ se habeant, non nisi per modum sequentium præconsultam libertatem creaturæ.

Et ita locus ille, si in Tyro & Sidone factæ fuissent istæ virtutes, posset accipi, per illos quod illic intervenerit prædefinitio absoluta ex parte actus, conditionata ex parte objecti. Item locus ille de Davide & Salomone, quod si custodiissent mandata Domini, regnassent super universum Israël, Deo scilicet prædefiniente, post præconsultam libertatem humanam, & promittente sese lecturum causas, sub quibus prævidebantur subditi se liberè Israëlita, sanguini huic.

In sententia autem Nostrorum, qui non admitterent has aut quasque alias prædefinitiones, dici posset, quod Deus significet non nisi objectum, quod praevidit non independentem à voluntate de dandis principiis ad hoc requisitis, admittendo simul conditionatam voluntatem de seligendis auxiliis, si conditio illa impleteretur.

Noto 3. Illud quod ex S. August. Lib. de prædest. Sanctorum, cap. 9. & 10. adfert idem Gonet, Potius ex dictis significat decretum de

dandis vel non dandis selectis auxiliis, quam de Actu qui sit conditionatus ex parte objecti, absolutus ex parte actus. Sanctus etiam Thomas in primum Dist. 46. q. 1. a. 1. ad secundum, solum vult posse voluntatem Dei in aliquid conditionatè ferri, quod non negamus, quod etiam vult q. 23. de veritate a. 3. Jam autem 1. parte q. 19. art. 7. ad secundum, solum ostenditur alligatio divinæ libertatis, quæ se alligavit ad resuscitandum Lazarum, quia autem intentio auctoris est, non tam ostendere, quod Deus in istis quæ sunt merè ad libertatem ejus spectantia, alliget se decreto suo absoluto ex parte actus, conditionato ex parte objecti; quam potius ostendere talia decreta à Deo formari, etiam de futuritione actus liberi conditionati nostri, idque prævie ad consultam nostram libertatem, quid illa habitis omnibus prærequisitis, esset actura si. Hinc ad mentem illius attendendo.

Noto 4. Quod quando Deus talia conditionata certò & infallibiliter futura pronuntiabat, erat voluntas Dei determinata ad illa producenda, sed determinatione subsequente prævisionem, quid esset voluntas creata actura si.

Conceditur quidem, quod prædicat Deus aliqua futura, quorum inter se nulla est connexio, ut cum Regi Joas 4. Reg. 13. promittitur: Si percussisses septies, delevisse Syriam; sed illic tantum significatur coexistentia prævisa victoriæ, cum conditione percussione, quam victoriam spectat ad libertatem divinam determinare, ostenditque Deus determinationem suæ libertatis per actum absolutum ex parte actus, conditionatum ex parte objecti. Quod si quæretur de Actibus liberis creatis incidentibus in hanc victoriam, promittit illos Deus non hoc sensu, quasi antecedenter ad præconsultam libertatem illos determinet, sed quod suppositâ præconsultatione selecturus esset principia, sub quibus prævidebatur operatio si.

Conceditur, quod Deus pacificatur de aliquo, & promittat, sed si promissum merè sit Actus Dei liber, facit hoc sine ulla directione scientiæ conditionatæ; sed si involvatur Operatio creata, non promittit eam independentem à præconsultatione, quid esset voluntas liberè actura.

Conceditur, rem ab æterno futuram indigere, ut Deus decernat dare illi existentiam in tempore, si sit res de futuro, cujus futuritio sit aut necessaria, aut merè dependens à Dei arbitrio, ut cum Deus decernit ab æterno dare existentiam Soli. Sed rem liberam esse futuram, requirit quidem Dei decretum absolutum, sed quod non formatur ante præconsultam nostram libertatem, quid ageret si.

Conceditur, quod illa quæ non sunt ex se, & ex sua natura, connexa, non possint infallibiliter connecti nisi ab aliqua causa extrinseca & infallibili, sed infallibilitate vel antecedenti vel ex suppositione consequenti, orta; unde & conver-

sio Tyrionum habuit connexionem conditionatam, cum prædicatione Christi itidem conditionatâ, habuit inquam connexionem ex suppositione libertatis illorum gratiâ Dei adjunctâ, sed non habuit connexionem infallibilem ex vi Decreti divini antecedentis præconsultationem libertatis creatâ, quid esset operatura *Si*.

Quod autem dicit doceri in Logica, quòd quando conditionalis non est vera, viiilationis, non possit esse vera absolute, nisi in vialicujus causâ extrinsecâ, quâ infallibiliter ponat consequens, posito antecedente; id etiam accipi debet secundum dicta, ut scilicet posito antecedente ponatur consequens infallibiliter, vel ex suppositione antecedenti, vel ex suppositione consequenti, qualis suppositio consequens est, suppositio exercitii conditionati libertatis, prævisi positâ conditione, quâ suppositio, ex suppositione sui ad se, infert infallibilitatem, sed non est necesse infallibiliter poni semper consequens, ex vialicujus, quòd sit infallibile antecedenter, adeoque v. g. ex suppositione decreti prædeterminativi absoluti ex parte actûs, conditionati ex parte objecti.

An autem prædefinitiones illæ conditionatæ ex parte objecti, absolutæ ex parte actûs, ponendæ sint in Deo, actu, non spectat ad punctum difficultatis, inter nos & Thomistas, modò constet non formari illas independentem ante præconsultam libertatem nostram.

Jam autem confirmationes tres, quas inibi post probationem quintam format Gonet, probant illas debere poni actu, quæ ipsæ non sunt adhuc demonstrativæ, præcipue in principiis eorum, qui non admittunt prædefinitiones, dicerent enim libertatem divinam exerceri, circa conversionem Tyrionum, per actum volendi dare media, sub quibus prævidebatur conversio, si fuisset conditio prædicationis. Hancque libertatem non exerceri in actu primo, sed in actu secundo, fieriq; per hanc solam volitionem satis sympathiæ, quam habet voluntas divina cum intellectu, licet nullum tum fiat decretum etiam conditionatum, circa ipsammet conversionem, & ex iisdem principiis negabunt decretum seu prædefinitionem conditionatam conversionis conditionatæ, ex quo principio negant ipsas prædefinitiones, putantes quòd decretum de dandis auxiliis, sub quibus prævisâ est operatio, sive illud sit pro statu absoluto, sive pro conditionato, non auferat libertatem, cum auferat prædefinitio, sive illa sit absoluta simpliciter, sive sit absoluta ex parte actûs, conditionata ex parte objecti.

Quando autem quærit Gonet, per quid futurum illud conditionatum transeat, à ratione merè possibilis, ad rationem futuri conditionati, ad hoc jam est responsum primâ parte Disp. 5. à num. 340. nempe quòd transeat ipso conditionato exercitio libertatis à Deo adjunctæ condi-

tionatæ. Ea quæ insuper adfert Gonet de iisdem decretis conditionatis, sunt procedentia ex particularibus nostrorum principis, quæ sequitur cui lubet, negat cui lubet.

Punctum Difficultatis 3.

Argumenta à Ratione.

Fundamenta quæ probant impossibilitatem scientiæ conditionatæ.

OBJECIT 1. Rationem fundamentalem, quâ à priori demonstrat per ipsum, impossibilitatem scientiæ conditionatæ. Conditionatâ inquam, & non Mediâ, propter dicta, quæ vide 1. parte Disp. 3. n. 104. Sic ergo format argumentum Gonet. Scientia conditionata, est cognitio certa & evidens futurorum conditionatorum, ante decretum, & prædefinitionem voluntatis divinæ, ut docetur à nostris, sed talis cognitio est impossibilis in Deo. Quia ante decretum & prædefinitionem voluntatis divinæ, determinantis extrahere res, ex statu merè possibilitatis, & dare illis existentiam in aliquo differentia temporis, nihil absolute vel conditionatè futurum est, nec proinde cognoscibile, ut tale, ab intellectu divino. Ergo cognitio futurorum conditionatorum ante decretum & prædefinitionem divinæ voluntatis, est impossibilis.

RESPONDETUR. Majorem istius argumenti, quod debebat esse demonstratio, cum sit definita, esse absolute falsam, nam licet non admittamus decretum & prædefinitionem, quæ Deus determinet, ut non nisi consensus v. g. sequatur conditionatus, admittimus tamen decretum & prædefinitionem, vi cuius Deus discernit existentiam conditionatam ipsius voluntatis. Rursus, admittimus Decretum Dei de servanda indemni libertate, etiam pro statu conditionato, admittimus decretum Dei de dando concursu, auxiliis, & aliis prærequisitis, quibus mediis conditionatis, concursurus est Deus conditionatè ad illam conditionatam existentiam effectûs, quæ omnia quasi à nobis non penderentur, enuntiat Gonet, quòd scientia conditionata sit scientia ante Decretum & prædefinitionem voluntatis divinæ, dicitq; hanc majorem constare ex suprâ dictis, & nos negamus id constare, & dici à nobis. Quod si admittimus Decretum Dei, de concurrente cum voluntate conditionatè operatura, adhuc ostendimus, quòd Dei voluntate concurrente, cum voluntate creata, extrahatur consensus è statu possibilitatis in statum existentie conditionatæ. Nec probat Gonet, id non sufficere, vide hoc ipsum 1. parte Disp. 5. n. 247. Hinc in forma, aut est neganda major huic demonstrationi, aut distinguenda: Scientia conditionata est scientia futurorum conditionatorum ante Decretum, quod